

Ivan Glaser

ŘETĚZCE

VZPOMÍNEK

Ivan Glaser

Řetězce vzpomínek

1. NOČNÍ NÁVRAT

Jsem naprosto vyřízená z práce. Tři roky pracuju pod vedením toho neschopného, komplexy vylévajícího si na jiných, exota bez špetky vkusu a rozumu. Malý, tlustý a plešatý cosi, který si říká ředitel. Dlouhé tři roky už poslouchám jeho upilovaný hlas: „Slečno Černá, přineste mi papíry ze stolu v mé pracovně,“ nebo: „slečno Černá, za jak dlouho bude hotová káva? Klienti čekají.“ Bože! Nechápu sama sebe, jak jsem se mohla těšit do této práce. Pravda, sekretářka ředitele zní vznešeně a příjemně. Možná jinde, ale ne u tohohle zakrslého kyklopa. Nejraději, vždy jakmile ho vidím stát na chodbě opřeného o dveře, aby zase nechutně laškoval se svou podřízenou, bych ho chytla za límec, vytáhla si ho do úrovně svých očí a pořádně na něho zařvala. Sakra, to bych udělala! Až se musím sama sobě smát. Přišlo mi to celkem komické, když jsem si to představila.

„Slečno Černá, máte přijít za šéfem.“ přišla za mnou vedoucí oddělení, protože jsem zrovna byla v kuchyňce a připravovala si kávu. Určitě jí volal do kanceláře na pracovní mobil. Opravdu tenhle chlap nemůže vydržet ani deset minut sám.

„Udělám si kávu a přijdu, děkuji.“

„Hned!“ Zamračila se. Odfoukla jsem si pramínek mých blondřatých vlasů padající mi do tváře, vypnula rychlovarnou konvici, aby se zbytečně nevařila voda, a vyšla ven z kuchyňky na chodbu. Vedoucí jela výtahem, čekala na mě, ale já na ni mávla pouze rukou a šla jsem ke schodům. Než šéfa zase uvidím, musím se

nejprve vydýchat a nabrat nové síly. Jinak by hrozilo, že ho zabiju. Vyšlapala jsem ty schody mnohem rychleji, než sem čekala. Nevadí. Aneto, zhluboka se nadechni, vydechni, zaklepej na jeho dveře s cedulkou: „ŘEDITEL SPOLEČNOSTI, Ing. FILIP SKÁLA“ a vstup do jámy lvové. Po vyzvání jeho vysokým hlasem jsem vstoupila. Seděl za svým starým stolem na svém starém vrzajícím křesle, v ruce držel propisku, tu věčně okusuje, ale myslí si asi, jak to o něm nikdo neví. Přitom celé mé oddělení ho paroduje i na internetu.

Sedla jsem si po jeho dovolení na židli naproti němu. Dnes má na sobě světle modrou košili, černé kvádro a bílou kravatu. Jeho pivní pupek košile výrazně ukazuje. Problém bude v košili, už na první pohled je vidět její malý stříh. Ježkovy oči, ta ješitnost na ošklivých chlapech je stejná jako ponožky v sandálech. Ruce jsem si položila na klín. „Obrané gesto, nedělej ho Anet,“ slyším rázem v hlavě hlas své mladší sestry. Je blázen do poučných knížek, především v oblasti psychologie. Přesto své ruce nechávám ve stejné pozici, zlovyk.

„Přál jste si se mnou mluvit, pane Skálo?“ zeptám se, nemám ráda tiché chvíle. Představuju si totiž, v případě tohoto obtloustlého a plešatého Napoleona, jak mě svým pohledem svléká a prohlíží si mé partie. Především prsa, ta mám od přírody velká a pevná.

„Ano,“ uvolnil si utažené hodinky na levé ruce. Nedíval se mi do očí. Mlčela jsem, on po chvílce naprostého ticha pokračoval: „Mám na vás prosbu. Mohla byste sjet výtahem do sklepa do našeho archivu, najít tam složku číslo 102 a ověřit všechny daňové úkony?“

„Beze všeho. A o jakého klienta se jedná, smím-li se zeptat?“ Hodinky na své ruce si teď upevnil.

„Je mi líto. Klient je tajný. Ale buďte svědomitá a rychlá, spěchá to. Dnes odpoledne ať mám vše na stole.“

„Ale pane,...“ skočil mi do řeči: „Děkuji,“ řekl rázně a neústupně. Nedal mi na vybranou. Rychle jsem opustila jeho kancelář, zápach propocené košile a oděru z úst od nekvalitní whisky mi nedělal zrovna moc dobře.

Výtah mě dovezl do sklepa. Je to malá, zatuchlá a pavučinami olezlá místnost. O nic větší než místnosti nahoře. Stísněné prostory ani hmyz mi nevadí, častokrát, jako malá, jsem trávila mnoho času s prarodiči na jejich farmě. Tam mě naučili spoustu důležitých i zábavných věcí. Pustili mě ke všemu a v době, kdy prarodiče ztráceli vitalitu, jsem jim vypomáhala o to více. Po jejich smrti, babička zemřela na mrtvici, děda o měsíc později na zápal plic, se farma prodala a z peněz zaplatil náš dluh. Nikdy v životě jsem své rodiče více neproklínala. Dodnes tato hnisavá rána častokrát ožije a připomene mi palčivou ztrátu. Babička byla úžasná žena. Milovala život. Dokázala se radovat i z maličkostí, to její dcera, má matka, nechápala a nechápe. Těžko říct proč- z důvodu její práce u záchranné služby, povaha, či prostě jen neměla pozitivní smýšlení o životě? To se asi nikdy nedozvíme, veškeré tyto informace si tají ve skrytu své vlastní duše, a pokud nechce, nebaví se o nich.

Sfoukla jsem prach z kartonových krabic pro lepší přehled. Čísla jsou vždy napsaná na horní části krabice, což pro mě znamená každou krabici sundat z příslušné police (některé jsou téměř až u stropu), a pak metodou učení pokus a omyl najít tu správnou krabici s číslem 102. Materiály uschovávané u nás nejsou zase tak obsáhlé, maximálně na 50 stránek. Větší daňové případy mají na centrální pobočce v Brně. I tak se párkrát člověk zapotí. Hlavně u menších rádob podnikatelů, ty mám nejraději. Jsou mladí, snaží se podnikat a vydělat miliony hned v prvním kvartálu, pak zjistí, že

jsou v dluhu a samozřejmě za to mohu já. Čísla popisující v takové situaci fakta nemají žádnou hodnotu. Prostě já, já a zase já.

Po několika minutovém odtahování i zvedání krabic dobojováno. Záda mě neskutečně bolí, téměř je necítím. Mnou hledaná krabice, díky karmě, byla nejvíce vzadu v té nejvyšší polici. Koukám s odhodláním na tu krabici. Stojí mi u nohou a já se snažím nasbírat dostatek odvahy k jejímu otevření. Pomalu zvedám víko. Sakra! Předě mnou stojí práce na několik hodin, budu ráda, pokud to stihnu do odpoledne. Je zde deset složek a v každé je minimálně dvacet stránek hustého textu z čísel a písmen. Ráda bych zjistila název klienta, ale to se mi nepodaří. Mnohé informace jsou utajovány více než Aztécký poklad v katakombách. Nikdo nepovoláný nezjistí nic. Místo jména zde někdo má číslo. Nemá to tak každý, pouze šéf to někomu dovolí. Nikdo neví, za co to povolí, ale domyslet si to umí každý. Zase mám představu toho malého parchanta zašlápnout jako švába- tomu je celkem i podobný. Zasmála jsem se docela nahlas, proto vezmu rovnou celou krabici a utíkám rychle k výtahu. Práce mám víc než dost. Krom toho, večer mám schůzku s Hankou a Marcelou.

Nestíhám. Čas mě tlačí neskutečným tempem. Rychle tedy projíždím zbytky desítek papírů, abych nabrala čas. Není mi to moc platné, ovšem dosavadní papíry byly v pořádku, tedy domnívám se, že i ty ostatní budou. Musím zariskovat. Dal mi časové ultimátum. Raději mu to dám včas a s chybou, než vůbec. Ano, nejsem nejspolehlivější pracovnice. Víím to. Občas se k takovýmto věcem uchýlit musím, prostě musím. A tečka. Vše se zdá být v bezvadném stavu, uklidím tedy papíry zpět do krabice a rychle vyjízďím výtahem o patro výš k řediteli. Ten na mě čeká za zavřenými dveřmi s nahromaděnou nedočkavostí.

„Zde máte potřebné materiály. Vše je zkontrolováno a zcela v pořádku,“ zalžu. On si krabici přebírá a odnáší na svůj stůl.

„To je vše, můžete jít. Děkuji.“ Na jeho ústech je vidět úsměv. Výborně. Už můžu konečně rychle pryč. S rozloučením sem opustila jeho místnost a běžela se převléknout do šaten.

Při cestě do naší oblíbené vinárny, která se stala naším místem pro schůzky, zaběhnu narychlo do pekárny pro pár plněných baget. Nějak mi vyhládlo a nerada bych pila alkohol nalačno. Neustále kontroluji své hodinky, stíhám. Anet, stíháš, v klidu, nemusíš spěchat. Snažím se uklidňovat, protože ze samého stresu cítím, jak se mi rozpalují tváře a rosí čelo.

Marcela je kamarádka od střední školy. Seděla se mnou v lavici, učily jsme se společně na maturity i si dohazovaly kluky. To není ani možné. Kdyby mi dnes někdo řekl to, co jsme vyváděly my dvě, nevěřila bych mu. Hana mě nikdy nezahladila ani neublížila, naopak. Co má na jazyku zkrátka poví. To jí nedělá ani trochu problém. Občas je to nevhodné, nebo bolestné, ale taková už pravda hold je. Vážím si upřímných lidí více, než falešných kamarádů bez vlastního a i falešného názoru. Hanu znám asi rok, potkaly jsme se na jednom víkendovém relaxačním pobytu s masážemi. Byla to čirá náhoda. Shodou okolností byla ve stejné sauně na páře jako já. Obě dvě jsme značně upovídáné, takže po chvílce mezi námi vznikla komunikace přetrvávající dodnes. My tři mušketýrky tyto srazy děláme každý páteční večer.

Obě kamarádky už sedí u stolu ve vinárně a popíjejí bílé víno. Ve chvíli, kdy přicházím ke stolu, vidím Marcelu mluvit s číšníkem, při tom mu podává prázdnou láhev od vína. Jede se druhé kolo. Přivítám je polibkem na tvář, vysvléknu se z lehkého kabátku a snažím se zaplout do rozjeté konverzace. „Garantuji ti, že na to

v životě nezapomene. Nenechám sebou orat jako s bezcenným papírem," pokračovala v mnou vyrušené konverzaci Hana. V tváři se jí tvořila na čele menší vráska. Mlčela jsem. „To se ti ani nedivím," odpověděla Marcela.

„O co se jedná?" Pokusila jsem se proniknout do konverzace.

„Ale jde o Karla." Mávla na mě rukou. Zarazilo mě její gesto. Mávne takhle rukou pouze v případě, kdy jí je přítomnost druhé osoby nepříjemná.

„Neříkala, ale nevádí," hlesnu a žádám procházejícího číšníka o láhev červeného vína. Možná bych měla požádat rovnou o demižon, den byl náročný a zítra je sobota, takže do práce nejdu, naštěstí. „Není," uvědomila si očividně svou zvláštní reakci, otočila se hlavou i zbytkem těla na mě a pokračovala v rozhovoru. Už i se mnou: „Ten parchant spal s nějakou cizí ženskou!" Řekla rozzlobeně. Tvář mi zůstala kamenná. Není to žádná novinka, Karel už spal s mnoha ženami. Haně se upřímně divím, já být na jejím místě, dávno ho vyrazím z baráku a ať si dělá, co chce. Jen jednou by to zkusil mít s jinou. Ovšem, ona je trpělivá a dobrosrdečná. Já zase uštěpačná, lehce cholerická a nesnáším na lidech hrubost, netoleranci a obzvláště ne nevěry.

„To není novinka," prohlásím monotónně a schválně bez emocí. Obě se na mě rázem podívají. Marcela s úsměvem na tváři, Hana se značným neporozuměním.

„Jo, máš pravdu," napije se bílého vína, které právě přinesl číšník.

„To není novinka. Ale ten zmetek s ní spal v naší posteli." Já i Marcela vyprskneme zděšením.

„To si děláš,..."

„Nedělám."

Karel je dost podlý člověk, což tvrdí i Marcela, tudíž je to pravda. Já osobně si myslím, že s ním stále žije jen kvůli dítěti. Pokud by neměli spolu dva kluky, kterým je patnáct a sedm let, dávno by ho poslala k šípku. Čas celkem rychle utíká. Od počáteční konverzace o Karlovi a jeho sexu s milenkou uběhly dvě hodiny a konverzace se ubírá zcela opačným směrem. Marcela nám řekla dost velkou novinu- za měsíc odlétá s přítelem na dva roky do Thajska. On tam má pracovní místo a ona bude ženou v domácnosti. Hana má v plánu se odstěhovat od Karla, rozvést se s ním a dostat děti do své péče. Hana je však žena slov, ne skutků. Konverzace s děvčaty byla uvolňující a příjemná, tomu nasvědčovaly i dvě vypité láhve červeného vína. Docela slušné skóre za jeden večer. Ráno se ani nechci probudit. Ne moc dobře zvládám kocovinu.

„Děvčata, už budu muset jít. Je pozdě večer, venku tma a ráda bych došla ještě před půlnocí domů.“ Loučím se s Marcelou i Hankou, protože se mi trochu více motá hlava a být ještě pár minut ve vytopené a vydýchané vinárně, neobešlo by se to bez incidentu. Musím rychle na vzduch. Při doteku na tváře cítím jejich žár, svět kolem mě se lehounce třepotá. První z mnoha signálů upozorňující mě na větší dávku alkoholu v krvi. Ani jedna mi neodporuje, hezky se se mnou rozloučí polibkem na tvář, stejně jako při příchodu, a odcházím ven do chladnějšího a nevydýchaného prostředí. Ach, vůně čerstvého letního vzduchu. Miluju tohle období. Za nový přísun kyslíku mi ihned děkuje i hlava, udělalo se mi hned o něco lépe.

Domů chodím přes menší parčík, tak tomu je i nyní. Cesta je rychlejší, cesta je dostatečně osvětlená a cítím se zde bezpečně. Za celých deset let, co tudy chodím, mě nepotkalo nic horšího než vyplašené zvíře běžící přes cestu. Pravda, v té chvíli mám ztuhlou krev i srdce bijící o poplach. Při pomyslení na něco zlého mám

divný pocit. Raději zrychlím svůj krok. Uháním svižnějším krokem podél baráků lemující hlavní silnici. Tady projíždějí auta, vidím rozsvícená okna paneláků i hlasy lidí posilněných alkoholem. Musím se usmívat, přijde mi to komické. Parta opilých lidí se baví o možném vzniku naší planety. Kdybych mohla, poslouchala bych je déle. Opustila jsem rázem rušné prostředí města a zabočila do již zmiňovaného parku. Projít ho trvá zhruba pět minut, takže nic strašného. Alkohol mi dodává hlavně potřebnou dávku odvahy.

Park takto v noci vypadá celkem strašidelně, uvědomuji si. Nikdy mi to tak nepřišlo, až dnes. Stromy obsypané listím šustí jako tisíce igelitových pytlíků pod sílou větru. Nefouká zase tak moc, ale dostatečně na to, aby se chvěly drobnější větvičky stromů. Cesta vydlážděná kostkami a osvětlená po levé straně lampami (svítí tlumeně, jako by byla přede mnou mlha) působí tajemně. Na nohách mám červené lodičky (po práci nebyl čas se převléknout) narážející o chodník. Připomíná mi to klapání kopyt koní jdoucí po silnici. Tak je to správně, odvést myšlenky na hezčí téma. Cesta bude příjemnější i rychleji uteče. Na samém konci parku, těsně před silně pravotočivou zatáčkou, postřehly mé uši hluk vycházející z oné zatáčky. Pane Bože, ať to je jen banda mladých lidí na lavičce. Modlila jsem se se strachem vůbec do zatáčky vstoupit. Musím! Pokračuju v cestě. Bezva, u zdejší lavičky postavené u druhého vchodu parku, stáli čtyři lidé, kolem třiceti let odhaduji, a dva seděli na lavičce, také ve stejném věku jako ostatní. Působili normálně. Beze strachu jsem procházela kolem nich. Sledovala jsem jednoho sedícího kluka a se zděšeným výrazem jsem otočila hlavu směrem před sebe a chtěla zrychlit. Nevyšlo mi to. Kluk, kterého jsem chvílku pozorovala, vytáhl ze své žíly na pravé ruce injekční stříkačku, podal ji druhému sedícímu a se zvoláním: „Hej, kočko!“ Přistoupil ke mně. Ignorovala jsem jeho zvolání i příchod. To se mu

nelíbilo, uchopil mě za levou ruku a prudce mnou otočil. Hledím mu do jeho hnědých očí. Má rozšířené zorničky, suché rty a je zadýchaný.

„Co tak hezká ženská, jako ty, dělá takhle pozdě večer tady?“ Mluví špatně, sotva mu rozumím. Neodpovídám. Kluk se usměje, otočí se na partu svých kamarádů a už nyní mi je jasná jedna věc: budu muset utéci. Oni mě jen tak nepustí.

„Slečna si se mnou nechce povídat, kluci. Co s tím provedeme?“

Suše polknu. Neustále mu koukám do očí, on do mých také. Ostatních pět lidí přistoupí taktéž k nám. Jejich pohledy směřují na mě. Cítím se bezmocná, stísněná. Nejraději bych křičela o pomoc, ale nejde to. Hrdlo se mi úplně smrsklo, sotva polykám.

„DýDý,“ oslovil nějaký kluk z davu toho hledícího na mě. Ani se neotočil, ale poslouchal ho.

„Dáme slečně jointa. Třeba pak bude povolnější.“ Na jeho větu jsem zareagovala odmítavým kývnutím hlavy. Takovou odpověď čekali a nelíbí se jim.

„Neptáme se, zkrátka si dáš špeka, jasný?“

Dá kamarádům pokyn rukou a on sám uchopí mou ruku a snaží se mě odvést k lavičce, u které si předtím píchal injekci s drogou. Alkohol v hlavě z následku šoku rychle vyprchal. Mám sílu utíkat, ale nedokážu to, nemůžu. Drží mi ruku dost pevně. Stojím s nimi u lavičky, joint je ubalený. Noční panorama jako by mě zahalovalo. Veškeré myšlenky směřují k možnostem o útěk, pokaždé bez úspěchu. DýDý si dal jako první, pak zbytek party, a až pak přišla řada na mě. Dával mi ho k ústům, ty jsem neotevřela a kroutila se ze strany na stranu. Olízaný filtr od předešlých šesti feťáků prostě do úst nevezmu za žádnou cenu. Je to nechutné. Jen při pohledu na oslintaný joint se mi zvedal žaludek. „Dej si, dělej!“ zakřičel DýDý s tendencí mi dát jointa do pusy. Marně, opět sem cukla, pak znova a

znova. Značná jeho část už byla vyhořelá. Pokud budu vzdorovat dlouho, nechají mě a dají si ho oni, nenechají propálit zbytečně půlku jointa, ne? Mýlila jsem se. DýDý dal nespécifikovaný povel kamarádovi, ten přistoupil za má záda, uchopil mi ruce a zkřížil je za mými zády. Odpor byl marný. Mezitím DýDý uchopil ústa levou rukou za mé tváře a tlačil na ně s cílem mi otevřít pusu. Rty byly vyšpulené, ale já stále odolávala. Došla mu trpělivost. Pevně držená silným mladým klukem jsem byla zcela bez šance. DýDý se napřáhl a udeřil mě. A znovu a znovu, pravděpodobně pod opojením drog si neuvědomoval, co přesně dělá. Svalila bych se na kolena, ale stále mě drží. Z facek přešlo na pěsti. Podlomily se mi nohy, kluk mě neudržel a celou vahou mé tělo dopadlo na zem. Bolí mě tváře, teče mi krev z nosu. Cítím bodavé kopance do břicha i hlavy. Všech šest lidí mi ubližuje. Vidím DýDýho nohu- míří k mé hlavě. Tma a ticho.

2. KONEC A ZAČÁTEK

Před krátkou chvilkou odešla z naší oblíbené vinárny Aneta. Měla dost náročný den, podle toho co říkala. Šéf není zrovna moc příjemný a ona se jeho úkoly snaží plnit, co nejvíc to jde. I tak je to stále málo. Nemá to lehké holka, měla by si už najít pořádného chlapa. Být sama je na jednu stranu dobré, na druhou už ne. Hodila by se jí pevná a silná mužská ruka. Kolikrát už jsme jí to s Marcelou říkaly, ale je to jako hrách na stěnu házet. Pokaždé se dočkáme stejné odpovědi: „Holky, nehledám a nechci. Až to přijde, tak to přijde.“ Ano, pokud nehledá, skutečně nikoho nenajde. Ale co, pokud je takto šťastná, prosím, ale připraví se o nejkrásnější léta, pak zůstane sama už navždy.

Marcela už je značně opilá. Mluví páté přes deváté a roní slzy. Ty bych měla, po bolestném zjištění nevěry ze strany manžela, ronit snad já. Sedí opřená loktem o stůl, neudrží pořádně ani hlavu. „Možná bychom to měly pro dnešek ukončit, Marcelo.“ Prohodila jsem během ticha.

Využila jsem tíživou vteřinu, během které přemýšlela, jaká další témata by měla rozebírat. Ona však neodpověděla. Ráda ji vidím i s ní trávím čas, ale opravdu je dost pozdě a mé oči už klimbají. Z většího množství alkoholu ani tolik nevnímám své vlastní okolí, natož její řeč. Číšník co nás obsluhuje, byl také značně utahaný. Bylo to poznat podle jeho chůze i častého zívání za barem. Rozhlédla jsem se po vinárně. Seděly jsme tady my dvě a jeden pár u stolu na druhé straně místnosti. Všichni rozumní lidé odešli domů. Tolik jim

závidím. Určitě buďto spí v měkké posteli přikrytí pod dekou a vychutnávají si tu slast, nebo tráví večer se svou drahou polovičkou. Mě nečeká ani jedno, bohužel. Po příchodu domů uvidím toho chlapa. Nemůžu ho nazývat ani manželem, je to prachobyčejná zrůda bez kousku citu a rozumu. Hodně dlouho jsem jeho nevěry snášela, ale tomu je nadobro konec. Nikdy v životě už ho nechci vidět, ani s ním spát, či jakkoliv trávit čas. Ne! Vyhodím ho z domu, rozvedu se s ním a děti si nechám ve vlastní péči. Klidně ať skončí na ulici. Třeba, pokud bude mít štěstí, si ho vezme k sobě domů ta jeho nádhera, kterou ojížděl v naší posteli! Prase!

„Hanko, musím ti říct, že tyhle naše páteční srazy miluju. Pořádně se dokážu odreagovat, vyčistit hlavu a připravit se, po probrání z kocoviny, na další perný pracovní týden,“ vyrušila mě svou řečí Marcela. Usmála jsem se na ní, měla pravdu. I mě to moc pomáhá, hlavně dnes. I když tolik nepiju jako obvykle. Nemám moc chuť.

„Pravda. Musím s tebou souhlasit.“ Jako na zavolanou naši konverzaci přerušil právě přicházející číšník. Máme pomalu odejít, zavírají. Super, to se mi hodí. Marcela před sebou nic neměla, já tedy dopila půl sklenky bílého vína, zaplatila za nás obě a společně šly domů. Druhý pár ve vinárně nebyl, musel odejít před chvilkou.

„Tak hezký víkend a zase v pátek, ahoj.“ Rozloučila se Hana s polibkem na mou tvář.

„Dobrou.“ dodala jsem a se zívnutím se dala do pohybu. Cesta domů trvá zhruba půl hodiny.

Domů se mi ani moc nechce. Pořád mám v hlavě tu myšlenku, představu, jak leží oba dva nahatí v naší posteli. V mé posteli. Tam kde každou noc zachumlám své tělo a ponořím hlavu, ona řádila s mým manželem. Bezstarostně na mém území, na mé klidové a soukromé zóně obohacovala jejím přirozením a ústy mého manžela.

Při té představě a s alkoholem v krvi se mi dost zvedá žaludek. Cítím štiplavé pálení v ústech, první počáteční pocit zvracení. Musím to vydržet! Nebudu zvracet! Už jen z principu. Nikdy v životě jsem si to tak k tělu nepřipouštěla. Nikdy mi představy takto nedělaly zle. Mnohokrát si užíval s jinou, to vím. I se ten hajzl přiznal a já držela pusu a krok, ale bylo to něco jiného. Strašně to bolelo, ani nevíte jak. Hlava mi neustále přehrávala jeho pocity a touhy- leží nahatý na nějaké vyhublé blondýně, ta ho všelijak uspokojuje. I on jí určitě. Pak přijde domů a políbí mě ústy, těmi, která před krátkou dobu uspokojovala jinou ženu po celém těle. Vnitřně mě to rozežíralo jako kyselina. V noci byl i sex. Bylo vše, úplně vše. Nic mu nedělalo problém. Klidně to samé dělal se mnou i s dalšími ženami.

Asi teď tak vyšiluju, protože ona narušila mou bezpečnou zónu. To jediné, kde jsem se cítila bezpečně, ona narušila. Jakmile si tam lehnu, cítím ji a v hlavě se mi začne přehrávat film. Nejde zastavit. Neustále vidím jeho a ji. Necítím se bezpečně- jeho vyhodím a tu postel také. Chci novou a čistou postel, postel bez jakéhokoliv vzorku té ženské. Zase jsem se rozčílila. Udělalo se mi náhle zle. Cítím závrať, brní mi prsty na rukou a v žaludku mám divné chvění. Bože, budu zvracet. Rychle se dopotácím opřená o zed' za roh, aby na mě nikdo neviděl, uchopím své vlasy a přehodím si je na záda. Nechci si je pozvracet. Sotva zpozoruji koš, cítím tlak a ústa se mi plní zvláště kyselou tekutinou s kousky čehosi. Ruku dávám instinktivně před pusou, dobíhám za pomoci velkých kroků ke koši. Vidím rozmazaně, přestávám vnímat. Břicho mě tlačí. Sotva mám hlavu nad košem, otevírám ústa. Obsah valící se z žaludku opouští i pusou a přímou trajektorií míří do koše. Vydávám dávicí zvuky, cítím se tak trapně. Modlím se, aby kolem nikdo nešel. Nepřestávám zvracet, potím se. Pot mi teče do očí, ruce držící se o okraj koše se

klepou, sotva se udržím na nohách. Jakmile z mého žaludku nic nevychází, sedám si do dřepu, protože mě neskutečně bolí břicho. Snažím se dýchat zhluboka a pomalu. Moc to nezabírá, ale lepší než nic. Pomalu se zvedám, břicho už bolí méně, takže jsem připravena pokračovat v cestě. Naštěstí za pár minut budu doma.

Konečně doma. Břicho už se zklidnilo, hlava se mi ovšem motá neustále. Sotva ze sebe stihnu sundat boty a kabát, přichází do chodby Karel. Ruce má křížem přes prsa. Pohled má našťvaný, mračí se. Zrovna on se mračí. Ignoruju ho, což se mu nelíbí. Chytá mě za ruku, přitahuje si mě k sobě. Dívám se mu do očí, ale nemluví. Nebudu mluvit. Odmítám to.

„Zase si chlastala?“ Zakřičel na mě. „Dáváš skvělý příklad svým dětem!“ Mluvil o něco tišeji, došlo mu, že může vzbudit spící děti. Nereagovala jsem, pouze má ústa vytvořila decentní úsměv. Chvilku na mě křičel. Nevím však co, nevnímala jsem ho. A najednou, z čistého nebe, sem ho musela políbit. Pořádně jsem mu do úst vnikla jazykem. Ano, zvracela jsem a tolik jsem toužila po tom mu to udělat, aby cítil tu kyselou chuť mých žaludečních šťáv s alkoholem a jídlem. Zkrátka pomsta. Přišlo mi to i vtipné. Já se mu smála, on zuřivě nadával. Odešel do koupelny si vypláchnout pusou. Pořád cítím svůj jazyk v jeho ústech, jak jezdí po jeho zubech i stěnách. Snažil se můj jazyk dostat z úst, ale marně. Mé odhodlání mi dodávalo větší sílu. Tak co ty, trapáku! Je to super pocit? Asi tak nějak jsem se cítila při každém tvém líbání. Tolik cizích slin si měl ve svých ústech, že si mi přestával víc a víc chutnat.

„Si nechutná a totálně ožralá na káry! Jdi si hned lehnout!“ Zavelel. Marně. Nebudu ho zkrátka poslouchat. On ať si dělá, co chce. Momentálně já a on jsme dva cizí lidé v jednom bytě. Ne nadlouho.

Karel odešel spát do ložnice, já se přesunula, ne zrovna potichu, do kuchyně, uvařila si silnou kávu a šla si sednout. Chci si pročistit hlavu, trochu se vzpamatovat a přijít na to, co momentálně bude nejlepší rozhodnutí. Spát se mi nechce. Venku je celkem teplo, ne to kolik je hodin. A lépe mi bude asi na vzduchu. Přesunu se tedy s kávou na balkón, zapálím si cigaretu a budu se kochat krásným nočním výhledem. Praha ve dvě ráno je skutečně nádherná. Vzadu vidím stovky světýlek vycházejících ze světel aut, jedoucích Bůh ví kam. Krom silnice je skvělý výhled na park na našem sídlišti, kam si jako malí chodili hrát i naši kluci. Tolik vzpomínek na to místo mají. Lukáš si na prolézačce ve tvaru hada zlomil ruku a mladší Mirek přišel o mléčné zuby. Běžel, díval se na mě a v momentě, kdy otočil hlavu tak, aby viděl před sebe, narazil do zábradlí. To mu dalo přímou ránu do zubů. Bez jedniček mluvil těžce, naštěstí mu rychle dorostly. Tenkrát sem byla plná strachu a slz, dnes se všemu zasměji. Hodně mi pomohla i Karlova tehdejší podpora. Nebýt jeho, asi bych byla víc s nervy v pytli. Hluk, působící noční vítr a v dáli projíždějící auta, se zdá, ač by to někomu připadalo divné, dost uklidňující. Sedím na ratanovém křesle, to jsem od Karla dostala k předložským narozeninám, nohy natažené a položené na dřevěném balkónovém zábradlí. Vedle sebe na malém, taktéž ratanovém stolku se skleněnou odkládací plochou, mám čerstvě uvařenou kávu a krabičku s cigaretami. V této relaxační poloze bych dokázala vydržet klidně i několik hodin, pokud bych nemusela odklepávat popel z hořící cigarety.

Možná to noční panorama, možná teplá káva s cigaretou, nebo alkohol a čistá hlava způsobují mé citové rozpoložení. Cítím se být citlivá, smutná, ale zároveň plná hněvu a bolesti. Karel, muž mých snů. Na samém začátku jsem ho tolik milovala, věřila mu a snažila se, aby i on mě. Miloval mě, o tom nepochybuji ani na malinkou

chvilíčku. Nemůžu mu vyčítat téměř nic- o děti se staral, zabezpečil nás, pokud někdo byl v maléru, pomohl mu. Byl to vzorný otec, tím stále je, i úžasný manžel a skvělý milenec, tím už dávno není. V čem nastala chyba? Proč musí chodit za jinými ženami? Co jsem mu udělala? Kdykoliv toto téma řešíme, odbude mě pouze odpovědí: „Sám nevím, zkrátka to tak je.“ On o tom mluví jako o běžné věci. Jakoby se s tím smířil a ode mne čekal to samé. Smířit se s tím. Ale to prostě nejde. Zkoušela jsem to. Už na svatbě mi slíbil věrnost. Porušil ho. Přestala jsem mu věřit. Kdykoliv jde pryč se slovy: jdu za kamarády, jdu na pivo, jdu se projít, nevěřím mu. Vím, kam skutečně jde. Za jinou ženou, aby povýšil pravděpodobně své ego. To jsem skutečně tak špatná manželka i milenka? Neuspokojuju ho dostatečně? Chybí mu ode mě něco? Kdybych tak věděla co to je, pokusila bych se to napravit.

On to neví, já jo. Značná výhoda na mé straně. Zítra, tedy už dneska ráno, ho postavím před jasnou věc. Vytáhnu poslední kartu ze svého rukávu, řeknu mu vše, co vím, a pak mu oznámím konec. Konec mezi námi. Nehodlám trpět jeho nevěry. Nepřitahuje mě, neláká mě s ním trávit čas, natož s ním spát a milovat se. Odpuzuje mě už na něm všechno. Hlavně ulízané vlasy sčesané na patku. Ta patka tenkrát okouzila mé oči. Muži s patkou se mi líbili, strašně. Ale u něho, v tuto chvíli, už nikoliv. Vlastně začínám chápat Anetin způsob života. Je sama, nemá žádné závazky ani citové bolesti. Zkrátka je sama vůdcem svého života. A brzy to čeká i mě.

Během svého přemýšlení jsem vypila hrnek kávy a vykouřila čtyři cigarety. Jsou tři hodiny ráno a já stále nemám chuť spát. Ne že bych neměla kde, ale určitě v jedné posteli s Karlem to nebude. Lehnu si na gauč v obýváku. Měsíc na obloze neustále září, jako LED žárovka. Hvězdy kolem něj tvoří krásnou scenérii připomínající mi malířovo plátno. Tisíce krásných teček různých sytostí, velikostí a

stupňů zářivosti. Musím si nad vším povzdechnout. Aneta spí s klidným pocitem blaženosti. Nic jí nechybí, je spokojená. Jak to ta potvora dělá? I jí to celkem závidím. Ráno se probudí v posteli. Bude sama, což ji vůbec nerozhodí a bez jakýchkoliv bolestí a starostí začne nový den. Marcela zase svého muže políbí a vyrazí na víkendový výlet. Často jezdí po České republice a snaží se poznat její krásy co nejvíce. Od hor počínaje, po zámky a hrady konče. Baví je to a jejich život to naplňuje. Já byla s Karlem a dětmi maximálně na Sázavě v kempu, ze kterého jsme se ještě ten den vrátili, protože Lukáš dostal zánět středního ucha. Zapalují si pátou cigaretu a společně s touto činností si uvědomuji jednu věc- mám nudný a stereotypní život. A odnesly to naše děti. Jsem hrozná matka, manželka i milenka. Chyba je rozhodně ve mně. Nikdy mi to Lukáš a Mirek neodpustí a já se jim divit nebudu.

Dost pochmurných myšlenek. Nemá cenu přemýšlet o budoucnosti, musím nejprve vyřešit přítomnost. Rychle dopiju svou kávu, uhasím cigaretu a odcházím si lehnout do obývacího gauče. Nikdy bych nevěřila, jak to polorozpadlé a staré kanape po babičce budu někdy milovat. Inu, zázraky se dějí. Sotva si lehnu, zavírají se mi, i po právě vypité kávě, oči. Ráno moudřejší večera. Usínám s jistým odhodláním- ráno řeknu Karlovi, že vše vím. Rozvod je nevyhnutelný.

Ráno je poměrně stresující. Lukáš a Mirek vstávají o víkendu už před sedmou, aby stíhali ranní pohádky. Probudila mě televize. Nebyla zeslabená a křičící hlas dabující kreslenou postavičku mi připadal více než strašidelný. Také jsem z postele vylétla rychlostí blesku. Srdce mi bušilo o sto šest. S rukou přiloženou na srdci a s rychlým oddechováním se mi zatemnilo před očima. Tvrdý budíček, hlavně s pořádnou kocovinou. Mohu se proklínat každou sobotu, stejně pokaždé piju. Pravda, včera jsem byla ještě opatrná a

tolik alkoholu nevybila. Stárnu, už tolik nevydržím. Celkem smutný příběh tohle tvrdit ve třiceti.

„Táta ještě spí?“ Zeptala jsem se Lukáše hledícího na televizi. Sledoval tam společně s Mírou kreslenou pohádku Tom a Jerry. Chvilku trvalo, než zaregistroval mou otázku.

„Jo,“ tak zazněla strohá odpověď z jeho úst.

Odfoukla sem si- ani nevím, zda úlevou, že stále Karel spí, nebo z bolesti hlavy. Raději jsem se natáhla zpět na postel, zavřela oči a přemítala o svém dalším dění v životě. Pokud bude rozvod, mám šanci vyhrát soudní spor o děti? Jak se mám zachovat, pokud odmítne rozchod? Bude dělat velké potíže? Sakra, začínám o sobě pochybovat, pochybovat o pádném důvodu k rozvodu. „Sdělte, prosím, paní Hano Macurová, důvod k rozvodu s vaším manželem, panem Karlem Macurou?“ úplně tu otázku slyším. Co odpovím? Řeknu pravdu o tom, jak mě podváděl delší dobu, ale trpěla jsem to? „A proč se kvůli tomu nyní tedy rozvádíte?“ Bude pokračovat protistrana v otázkách. „No víte, s tou poslední měl sex v naší manželské posteli. A to už je příliš.“ Takové odpovědi se vysmějí všichni! Jsem ztracená! Z trýzněného přemýšlení mě vyrušila hlasitá televize. Otevřela jsem utahané oči a okřikla kluky s žádostí o ztlumení televize. Beze slova ji ztišili.

Nějakým zázrakem se mi povedlo usnout. Po otevření očí jsem spatřila místo sedících kluků zírajících na kreslenou pohádku svého manžela. Seděl, popíjel kávu a sledoval jakýsi seriál. Zvedla jsem se v horní polovině trupu a podepřela se lokty o měkký gauč. Karel na mě hodil pouze nezaujatý pohled, který hned zase stočil na televizi. Nezajímám ho. Je mi to celkem i jedno. Já se skvěle vyspala a venku svítí sluníčko. Pravděpodobně až mu to vše řeknu, půjdu si provětrat hlavu někam do parku. Ale jak mám začít? Vlastně se dost bojím s ním o tom mluvit. Zamést to pod koberec, neřešit to a mlčet.

Tak jsem to dělala doposud. Což už nedokážu. Ššírá mě to. Neustále na to myslím. Ty představy, bolest, smutek, strach, utrpení. Bože, pokud se nezblázním, začnu se modlit. Karel se dívá střídavě na mě, pak na televizi. Stačila jsem si toho všimnout během svého přemýšlení.

„Jak se ti spalo?“ Prohodí monotónně s pohledem na seriál, ani do očí se mi při konverzaci nedívá. To mě mrzí. Posadím se na gauči. Spát se mi už nechce. „Dobře,“ odpovím při odchodu do koupelny.

„Musíme si vážně promluvit.“

Karel se zamračí, smrští obočí k sobě a odtrhne pohled od televize. Polknu. Jeho pohledu se stále bojím. Působí víc než dominantně. Jakoby mi tím pohledem říkal: ještě se mnou jednou takhle budeš mluvit, bude tě to bolet. Nesmím se ale vzdát. Tuhle konverzaci už oddaluju poměrně dlouho. Pořádně se nadechnu. Snažím se jeho pohled ignorovat, dělám, že ho vůbec nevidím.

„Už toho všeho mám dost!“ Usmívá se. Však on tě ten smích přejde, jakmile ti povím o té tvé nevěře v naší posteli! Cítím lehké mravenčení v konečcích prstů. Zatím jsem úplně v klidu. „Chci se nechat rozvést. Nadále nechci žít vedle tebe. Pochopitelně děti si vezmu do své péče.“ Karel vypnul televizi. Nepromluvil. Otáčí se směrem ke mně, vstal a jde ke mně. Klepou se mi nohy i ruce. Snad mi neublíží. Položí mi ruku na rameno a nahne se k mému uchu.

„Zlato, jaký uvedeš důvod? Nic na mě nemáš.“ Zašeptá mi dost lživě, až mi přejede z jeho hlasu nepříjemný mráz po zádech.

„Mám. Tvé nevěry,“ zareaguju instinktivně.

„Vždyť si mi je trpěla. To není žádný pádný argument. Nebo snad víš o nějaké jiné nevěře, co?“ usmívá se. Teď, a na to se strašně moc těším, mu ten jeho smích seberu a budu se smát já.

„Vím o té děvce, se kterou jsi rajtoval na naší manželské posteli.“ Karel se zarazil. Já se usmála. Vyhrála jsem. Jo! „Sice jsem trpěla tvé

nevěry, ale ty mimo náš domov, mimo mou postel, mou zónu. To, že si tu ženskou přivedeš až sem je nehoráznost!“ Poznámela jsem pro upřesnění. Karel se nezmohl na jediné slovo. Opravdu nechápal, jak o té ženě vím. Je to jednoduché- svět je malý. Kolegyně z její práce čirou náhodou pracuje s jistou Miladou, ta si to rozdávala s mým mužem. Ona se jí svěřila a má kolegyně, jako správná kamarádka, mi to ihned oznámila.

„Jak chceš.“ Cože? Tak lehce? On přistoupil na rozvod? „Chceš rozvod? Bude rozvod. Už tě stejně nemiluju a budu si moci užívat dosytnosti. Bez tvých vlezlých keců a snahy o mě nepřijít. Každopádně o děti přijdeš, o to se postarám. Ani jednoho z mých synů nebudeš mít v péči ty.“ Dal si ruce křížem. Jeho postoj je odhodlaný. Ale můj vztek je silnější.

„To v žádném případě. Lukáška ani Míru ti jen tak nenechám. I kdybych měla bojovat do poslední kapky svého života, nevzdám se jich a budu dělat maximum pro to, aby tě viděli co nejméně!“ Zakřičela jsem na celý byt.

„Děvenko, nemáš šanci! Si nula, prachobyčejná ženská! I v sexu je lepší lenochod než ty!“ Oplatil můj agresivní útok ještě agresivnějším. V sexu jsem špatná? Skutečně? Co dělám špatně? Musím uznat jednu věc- trefil se do černého, nejvíce bolestného, místa. Sex jsem vždy dělala, jak nejlépe to šlo. Uspokojit muže tak, aby se mu to líbilo, pro mě bylo to nejdůležitější. Tohle popíchnutí bylo od něho hodně zlé. Ztrácím zábrany, cítím to na vlastním těle. Nechci křičet, ani brečet, ale co mám dělat? Ublížil mi.

„Vypadni z mého baráku! Hned! A už se nevracej, ty grázle!“ Zařvala jsem s brekem.

Slané slzy mi stékaly po tvářích, ty jsem se snažila hřbetem ruky utřít. Marne, proud slz byl až moc velký. Zpoza dveří, po mém finálním výbuchu, zazněl zvláštní zvuk. Karel se rychle ohnal kolem

mě, odstrčil mě ramenem a rychlým chvatem otevřel dveře. Stál za nimi Lukáš. Plakal. Musel vše slyšet. Na nic nečekal a s pláčem utekl do svého pokoje za Mirkem. Tohle neměl vidět, natož slyšet. Karel se vítězně usmál: „Myslím, že kluci půjdou dobrovolně ke mně, než k tobě. Hysterko.“ Zazubil se a bez dalších slov šel ke dveřím. Odešel s rázným zabouchnutím, při kterém jsem nadskočila leknutím. Odešel. Opravdu odešel. Tohle ale není konec ani začátek. Tohle je první vlna něčeho velkého.

3. VZPOMÍNÁTE SI?

Bojím se otevřít oči. Raději jsem zahalená tmou a vlastními myšlenkami. Po chvíli se rozhoďu oči otevřít. Přepadá mě zděšení. Ležím na nemocničním lůžku. V místnosti jsem pouze já. Sice tady jsou další tři postele (já mám postel u okna), ale jsou vzorně ustlané a ani na pelesti není v pouzdře karta pacienta. Místnost je poměrně malá, sotva se sem vtiskly ty čtyři postele. Za okny svítí slunce, což je dobrá zpráva. Je den. Až přijde někdo z doktorů, požádám ho o procházku. Procházet se snad mohu. Na nočním stolku po pravé straně mé postele stojí sklenice se studeným nemocničním čajem. Mám sucho v krku, tak se ho odvážím napít. Není špatný, ale chuť toho čaje je neidentifikovatelná. Ke všemu není ani trochu sladký. No na první svlažení vyschlého hrdla to stačilo bohatě. Nohy a ruce jsou zhmožděné, mám na nich podlitiny a tržné ranky i rány, jako po zápase se lvem a hlavu mám omotanou obvazem. Sice mi v ní pulzuje a brní, ale nic tak strašně bolestného to není. Vlastně se cítím skvěle.

Zabalená pod peřinou hledím na bílý strop. V celém pokoji není ani jeden prvek výzdoby- kytka, obraz, soška, televize- zkrátka místnost působí hodně neútně a neosobně. Pravděpodobně se ukoušu nudou. Jen pořád nechápu důvod mé hospitalizace. Co se mi přesně stalo? Mám jen naprostou mlhu, sem tam nějaký menší záblesk, tím to však končí. Snažím se vybavit minulé dny. Co je vlastně dnes za den? Jak dlouho ležím tady na té posteli? Přemýšlení a kapačka, pravděpodobně s nějakými analgetiky, mě

doslova uspává. Zavřu tedy raději oči. V tu ránu se přenáším do světa snů.

Probralo mě klepání na dveře. Osoba za dveřmi nečeká na souhlas, ihned vstoupí. Přišla zdravotní sestřička, aby zkontrolovala můj tlak a ostatní hodnoty. Usmívá se, ale moc nemluví. Je jí tak kolem čtyřiceti let, typuji. Je lehce obtlouklá a poměrně vysoká.

„Jak se cítíte?“ Optala se mě během měření tlaku.

„Jsem nějaká zmatená,“ hlesnu popravdě. Nemá cenu lhát.

„Nebojte se, byla jste převezena do pražské nemocnice na Praze 4. Pamatujete si, co se vám stalo?“ Mám si něco pamatovat? Tolik bolí si vše zkusit vybatvit. Nic mi ale nenaskakuje. Místo vzpomínek vidím mlhu a černé skvrny, jako bych se teprve narodila a nemám ještě žádné vzpomínky. Ovšem její hlas zní zdráhavě, smutně. Stalo se mi něco strašného? Čím to je, že si nic nepamatuji?

„Omlouvám se, ale nic si nevybatvuji. Co se mi stalo?“ Zeptám se po delším přemýšlení.

Vidí můj zmatený obličej. Musí jí být jasné, jak se momentálně bojím. Skutečně nic netuším. „Opravdu si nic nepamatujete?“ ujišťuje se.

Ona mi nevěří? Podle ní jsem lhář? Asi tu často hospitalizují lidi s paranoiou či hypochondry. Ztrápeně se podívám do svého klína a zavrtím hlavou na souhlas, skutečně si nedokážu za živého boha vzpomenout. Sestřička mi šahá na čelo. Teplotu nemám. Opatrně si sedá na židli vedle mé postele, uchopí mi s mým povolením dlaň a zahledí se mi do očí. Má je krásně zelenomodré. Její pohled mou duši tolik uklidňuje.

„Slečno Černá, včera v noci jste se stala obětí brutálního útoku. Útočník byl velice agresivní. Kopali do vás, mlátili vás. Dokonce i tahali po zemi, jako nějakého hadrového panáka, když to řeknu

narovinu.“ Zatemnilo se mi před očima. Skutečně říká pravdu? Ráda bych si vybavila cokoliv, sebemenší maličkost, ale nejde to.

„Ne, to není možné.“

Odmítám její tvrzení. Brečím, nebrečím, vztekám se, bojím se. Tolik negativních pocitů najednou. Strašný. Brečím před ní, neudržím sama sebe v klidu. Zvláště to zjištění bolí. Sestřička mou ruku neustále drží. Děkuji jí za to, pomáhá mi to. Cítím se lépe.

„Ráda bych vám to vyvrátila, nicméně skutečně to tak bylo.“

„A víte něco podrobnějšího?“

„Vůbec. Pachatelé utekli pryč. Nikdo nic neviděl. Motiv není známý.“

Svírá se mi hrdlo bolestí. „Kdo a po jak dlouhé době mě našli?“

„Náhodný kolemjdoucí. Zachránil vás od dalších kopanců-útočníci se ho lekli a utekli. Policie vše vyšetřuje, zatím marně, ale určitě se za vámi staví. Dnes už asi ne, vzhledem k tomu, kolik je hodin. Být na vašem místě, pořádně se vyspím. Zítra budete mít, dle mého, náročný den.“ usmívá se. Nezmůžu se na jediné slovo, jen kývnu na souhlas, opět. Už jsem v pokoji jen já se svou zcela prázdnou hlavou. „*Tahali po zemi, jako nějakého hadrového panáka,*“ při těch slovech mě mrazí. Jen ta představa. Ovšem to vysvětluje mé podlitiny a rány na ruku i nohou. Tečou mi další slzy. Sotva první vlnu zastavím, spustí se další. Nejdou ani zastavit. Představila jsem si celý obrázek- ležím na zemi, křičím, brečím, prosím o milost. Marně. Mlátí mě, kopou a v bezvládném a zuboženém stavu, během kterého už jen pláču a modlím se, jsem tažena za ruku po tvrdém povrchu ze šterku a asfaltu. Rázem při té vzpomínce cítím každičkou svou ranku i pohmožděninu. Sestřička pohladí mou tvář a odchází za dalšími pacienty. Mám prý jít spát. Lehce se jí to řekne, ona nemá myšlenky plné bolesti, krve a strachu. I přesto se o to pokusím, spánek mi stoprocentně neublíží.

Tři hodiny ráno. Sestřička odešla před šesti hodinami. Celou dobu místo spánku ležím chvíli na levém boku, pak na pravém, poslíze na zádech. Vše mě najednou neskutečně bolí. Cítím každíčké napadené místečko. Fialově a krvavě zbarvené podlitiny při doteku pálí. Ani prášky na bolest nepomáhají. Tak moc bych se chtěla vyspat bez bolesti a černých myšlenek. Ty hasí jen slzy z mých očí. Připadám si strašně zranitelně, bezmocně. Jak se to mohlo stát? Co sem tak strašného provedla? Co za člověka dokáže provést takovýto čin? Urážela jsem někoho snad? Opravdu nevím. Cítím v sobě touhu znát pravdu, podívat se útočníkovi, co mě takto zubožil, do očí, abych si ulevila. A jak si, Aneto, ulevíš? Plivneš mu do tváře? Kopneš ho do slabin? Budeš na něho rvát, nebo ho také zmlátíš? Nebud' naivní, nezmůžeš se na nic. Budeš ráda, jestli se před ním nerozbrečíš. Bavím se sama se sebou ve vlastní hlavě. Musím, jinak bych se totálně zbláznila. Pořádně si pročistit myšlenky a úvahy je to nejlepší, co pro svou duši a její klid mohu udělat.

Bezesná noc. Ani na minutu sem nedokázala usnout. Momentálně v pokoji je sestřička (ta ze včerejšího dne) na ranní kontrole před vizitou. Odebrala mi vzorek krve, zkontrolovala teplotu i tlak a posadila se vedle mě.

„Celou noc jsem na vás musela myslet,“ pronesla tichounce, jakoby mě nechtěla vzbudit. „usnula jste alespoň na pár hodin?“ Zeptala se starostně.

Cítím se v její přítomnosti lépe, bezpečněji, ale nejsem schopná mluvit. Strašně moc se bojím. Zavřu oči a pociťuji tlak pod víčky-hrnou se další slzy. Z ničeho nic pláču. Proč? Sestřičce odpovím kývnutím hlavy: ne. Uchopí mou ruku, leknu se.

„Nebojte se, tady vám nic nehrozí. Chápu, prožila jste hotové peklo, ale útočníka policie najde a vy se uzdravíte.“

„Vzpomínky ne,“ vyhrknu rázem v nespoutaném pláči. Zalknu se vlastními slinami.

„Vše chce, slečno, čas. Rána je momentálně příliš čerstvá.“ Snaží se mě uklidnit.

Co si o mě tak musí myslet? Ležím před ní úplně pomlácená, nemluvím, pouze brečím. Chci se někomu svěřit. Popovídat si o mých bolestech, ovšem každého tím budu jen zatěžovat. Musím se zkrátka postavit co nejdříve na vlastní nohy a jít domů. Doma si vše krásně uspořádám, urovnám i vyženu ty myšlenky. Lékařské prostředí mi určitě taktéž moc nesvědčí. „*Rána je momentálně příliš čerstvá*“ naskočí mi v hlavě věta řečená před malou chvilkou sestřičkou. Neuvědomila si, jak moc čerstvá je. Každá vteřina bolí-hmatatelně i nehmatatelně. Nemohu se dotknout vlastního těla, natož myslí. Každé převalení v posteli mi připomíná bolest bodání noži do všech částí těla najednou. Každá vzpomínka je zahalená temnou mlhou a černými skvrnami. Jsem zkrátka věznem ve svém zuboženém těle. Nemohu nic udělat, ani na nic myslet. Hrozný pocit bezmoci. Že mě raději nezabili, měla bych teď klid.

„Slečno, odpočívajte. Za hodinku přijde doktor. Nemyslete na nic a jen zavřete oči. Spánek vám pomůže nejvíce.“ Její hlas zní obětavě, mile. Hřeje každé její slovo. V tu ránu odešla z pokoje a já zase zůstala sama.

Vzbudilo mě klepání na dveře.

„Vizita,“ oznámí mladý doktor, tak v mém věku zhruba, se třemi sestřičkami po svém boku. Je mladý, urostlý. Ruce má vypracované. Dlouhé tělo a menší hlava působí přitažlivě. Jeho pohled hnědých očí doslova pálí. Od takovéhoho fešáka bych se i klidně spálit nechala. Všichni čtyři přistoupí k mé posteli, doktor listuje mezi svými papíry, zatím co sestřičky čekají. V místnosti nastala dusivější atmosféra. Čekám na jeho verdikt. Bojím se jeho slov, ale chci

zároveň vše slyšet a vědět. Místnost zahalena v naprostém tichu je vyrušována pouze otáčením a šustěním papírů.

„Takže,“ rozmluví se mladý doktor. Své papíry odkládá k svým nohám na postel. „Jak se dnes, slečno Černá, cítíte?“ Co mu mám říct. Když budu lhát, pustí mě dříve domů?

„Nic moc. Každá část mého těla bolí, nebo pálí. Ani sem nespala, nemohla jsem.“

„Nemohla jste?“ Zeptá se s divným tónem.

„Ano.“ hlesnu.

„A to jako proč? Kvůli bolestem, nebo v tom bylo něco jiného?“

„Bolesti a myšlenky. Pořád myslím na události z minulých dnů. Nevybavuju si ani jedinou vteřinu, pane doktore.“ Cítím se rázem provinile.

Pohledy sestřiček mé tělo špikují, cítím to. Hledí na mě jako na zrůdu, ubožáka. Ty pohledy mi jsou hodně nepříjemné. Proto se dívám na své nohy, chci se těm očím vyhnout co nejvíce.

„Nedivím se, slečno Černá. Dle svědka, který vás našel i zachránil, bylo útočníků několik. Všichni do vás kopali, řezali rukama hlava nehlava a dokonce i tahali po zemi. Doslova vás týrali.“ Při jeho slovech cítím tupou bolest. Pociťuji jednotlivé rány, vše se mi vrací v dějá vu.

„Je můj stav vážný?“ Ptám se opatrně.

„Zvedněte, prosím, hlavu a podívejte se mi do očí.“ Jeho žádosti po pár vteřinách vyhovím. Jeho hnědé, temně svazující, oči doslova vysílají zklidňující účinky. Těžce polknu a čekám, co poví. Než promluví, zahlédnu na jeho tváři úsměv. Doslova spalující úsměv. Pociťuji zvláštní pocit, takový jsem nikdy nezažila. „Váš stav není zrovna dobrý, ale vzhledem k okolnostem, které vám toto způsobily, je stav dobrý. Na jednu stranu máte štěstí- takovýto útok přežít se jen tak někomu nepovede. Musíte být silná žena.“ V jeho

očích zahlédnu hvězdičky. Lesknou se. Cítím se hezky. Mohu i zhluboka dýchat bez sebemenších potíží. Oddychnu si. Jeho poznámka o silné ženě mi dost zalichotí. Prosím, ať se nečervenám. Doktor se neustále usmívá. Sestřičky kolem něho pořád mlčí, jen pohledy jsou více zamračené. Ani si pořádně neuvědomuji proč.

„Ale k věci,“ odkašle si. Najednou hvězdičky z jeho očí zmizí. „Následkem několika četných úderů a ran jste utrpěla pohmožděniny, podlitiny, tržné rány na rukou a nohou. V oblasti obličeje máte zlomený nos, monokly a naraženou spodní čelist. Útok byl hodně agresivní a očividně mířen především na hlavu. Vyšetření provedená ihned po příjezdu k nám se prokázal silný otřes mozku a vnitřní krvácení. Nyní jste ve stabilizovaném stavu. Do pár dnů se jisto jistě uzdravíte.“ Přestal mluvit.

Tolik informací najednou, dal mi čas vše vstřebat, přesto ta chvíle byla dost krátká. „Máte i retrográdní amnézii, tedy nepamatujete si nic před tím útokem.“ Bože, mám amnézii?

„Jak je silná, odezní, pane doktore?“ Hlas se mi trochu chvěje. Tahle informace mě dost zaskočila. „Silná nesilná, na tom nezáleží, slečno. Vaše tělo je v šoku, vše musí urovnat a vstřebat, stejně jako vy. Během pár dnů, nebo týdnů se vzpomínky budou vracet, snad. Může dojít k trvalým následkům, ale to je velice ojedinělé.“

Nechápu to. Mám výpadek paměti. Může mi to zůstat, ale takový pocit nepřežiju. Celý život si nepamatovat téměř třicet let svého života. „Pane doktore, bojím se.“ Úsměv mu opadne, oči potemní. Mračí se na mě.

„Taková silná žena? Na jednu stranu můžete být ráda, že si nic nepamatujete. Musela to být trýznivá a zdlouhavá bolest.“ Chce mě utěšit? Rozesmát? Nebo jen konstatuje můj stav trochu jinou formou? Tak či tak, moc se mu to nedaří. Nemám už moc sil ani chutí udržovat nadále tuto zvláštní konverzaci. Chci být teď sama.

Zkusit spát, nebo alespoň si v klidu třídít bolestné vzpomínky. Naštěstí netrvá dlouho a odchází i se sestřičkami. Pokoj obývám zase jen já.

Neusnula jsem. Je dopoledne, deset hodin. Skrže plastová okna prosvítají silné sluneční paprsky. V pokoji je poměrně dusno, musela jsem tedy požádat sestřičku, zda by neotevřela okno. Udělala bych to sama, ale vzhledem k napíchnuté kapačce v mé levé ruce a nestability nohou, to nebylo možné. Ochotně přicupitala, otevřela okno a rovnou i načechrala polštář pro větší pohodlí. Zdejší personál je úžasný. Starají se o mě jako o princeznu. Až na jídlo, to se nedá jíst. Kuře si dám s chutí, nikoliv dušené kuře bez omastku a šťávy podávané se suchou rýží. Sním vše. Skoro vše ode dneška. Suché kuře a suchá rýže není to pravé. A zapíjet to nemocničním čajem není o moc lepší. To je jen obarvená voda bez chuti a cukru. Musím se přiznat, že lehce lituji svého samotářského života. Kdybych měla přítele, určitě by za mnou chodil, nosil by mi ovoce, zeleninu i nějaké to požitelné jídlo. Takhle jsem odkázaná jen na nemocnici. Nebo rodiče. Těm ať je lehká zem. Před třemi roky oba zahynuli, myslím. Nepamatuji si to, ale mám zvláštní dojem. Hlavně, pokud by žili, přišli by, ne? A zase je to tady- nevzpomínám si na nic ze svého života. Jako bych se právě narodila- bez vzpomínek, přátel, známých tváří. Tak moc ráda bych si jednotlivé řetězce spojila v jeden velký řetěz tvořící celý můj život. Až ho spojím, a mně se to podaří, budu opět dospělá žena s ucelenou minulostí. Věřím si! Dám to! Dokážu to! Prostě jo! Počkat, přítele nemám? Rychle sahám po telefonu ve svém nočním stolku. V kontaktech mám různá jména, přesto mi žádné nic neříká. Žádné z těch jmen neznám, neumím si přiřadit obličej. Zvláštní, jedná se vůbec o můj mobil? Nemohl ho někdo omylem prohodit s jiným? Prozvoním sestřičku přes tlačítko sloužící k přivolání. Během minuty přiběhla.

„Copak slečno Černá, děje se něco?“ Zeptá se s úsměvem na tváři.

Je to zase ta lehce baculatá čtyřicátnice.

„Tohle není asi můj mobil,“ ukážu jí ho, „v tomto nejsou mé kontakty, nýbrž nějaké cizí.“ Přistoupí ke mně, vezme mobil do ruky a chvilku v něm listuje.

„Omlouvám se, ale toto je skutečně váš mobil.“

„To není možné.“

„Opravdu, přísahám. Tento mobil, podle záchranářů a vašeho zachránce, byl nalezen u vás.“

Podává mi mobil zpět do ruky. Pozorně ho prohlížím ze všech stran. Nepoznávám ho. Sestřička musí vidět můj vyděšený pohled.

„Slečno, máte amnézii. Může se stát, že nepoznáváte předměty. Stejně tak kontakty. Jména a čísla se vám mohou splynout. Buďte v klidu. Chce to čas. Prožila jste velký traumatický šok.“ Cítím znovu slabost, tupost, bezmocnost, divný pocit prázdnoty a smutku.

„Sestři,“ hlesnu hlasem, aby se ode mne nevzdalovala a já mohla pokračovat ve větě: „mám rodiče, přítele?“

„Tak to netuším. Nikdo se tu po vás zatím nesháněl.“

Nikomu nechybím, nebo nikoho takhle blízkého nemám. Odkládám mobil zpět do šuplíku, sestřička odchází. Pokud budu potřebovat zase s něčím poradit, nemám se bát zazvonit. Po necelé hodině se otevírají, po silném zaťukání, dveře. V tu ránu se v místnosti nachází policista, přišel ohledně mého výslechu. Na ten mě upozorňovala včera sestřička.

Policista je vysoký, necelé dva metry typují, zelené oči, plné syté rty. Tělo má vypracované, přesto ne příliš svalnaté. Obličej obrostlý nízkým vousatým strništěm působí zajímavě. Vkusně. Bez optání si sedá na židli vedle mé postele. Pod modrou uniformou má bílou košili, ta se mu rýsuje přes prsní svaly. Bože, takhle si představuji

muže svého života. Ty oči plné zeleného sexappealu. Jedním slovem nádhera.

„Dobrý den, slečno Černá. Jmenuji se Jan Malý a důvod mé návštěvy je váš nedávný incident. Společně si o všem promluvíme, zkusíme přijít na co nejvíce detailů. Pak budeme jen doufat, že ho vypátráme.“ Spustil slovní smršť. Mluví rychle, ale artikuluje víc než dobře. V obličejí nemá žádné emoce- nerozpoznám, zda je veselý, smutný, naštvaný.

„No, to nevím.“ špitnu.

„Uvidíte, půjde to snadněji, než si myslíte.“ řekne s totálním neutrálním výrazem. Nebudu mu brát iluze, třeba má skutečně pravdu. Policie má různé taktiky, jak z někoho cokoliv dostat, tak proč ne z ženy s amnézií?

Sedím na posteli opřená o vlastní polštář. Jsem maximálně připravena. Policista s úchvatně zelenýma očima sedí naproti mně. Jako v pravém kriminálním seriálu si momentálně připadám. Zvláštní pocit. „Slečno Černá, povězte mi, co si pamatujete z nedávné noci, během které jste se stala obětí poměrně brutálního útoku?“

„Bohužel nic, mám amnézii.“

Policista se tváří nepřekvapeně. Asi je o mém zdravotním stavu informován od lékaře.

„Dobrá, začneme trochu jinak,“ přehodí si nohu přes nohu, usmívá se na mě: „pamatujete si vůbec něco ze své minulosti?“ Nesouhlasně přikyvuji.

Skutečně nevím sama o sobě ani ň. Zvláštní pocit. Prázdnost.

„Den narození? Rok narození? Kolik vám je let? Jak se jmenujete?“ Snaží se klást jednoduché otázky. Ty musím přeci znát. Zamýšlím se, marně.